

ΚΑΡΜΕΛΑ

(Λήνημα)

υπό

Edmonde de Amicis.

(συνέχεια).

Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς τῆμέρας συνήντησεν ὁ Γαβριέλλος εἰς τὴν θύραν τοῦ καφενείου τὸν νεαρόν στρατιωτικὸν ἱατρόν. Ἀμέσως ἐσπευσε νὰ τῇ διηγηθῇ τὴν συνάντησίν του μετὰ τῆς παράδοξου κόρης καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπορίαν του ἐπὶ τῇ ὅτι δὲν εἶχον στείλει τὴν δυστυχῆ εἰς τι φρενοκομεῖον.

— Ὁ ἱατρός ἔσεισε τοὺς ὤμους.

— Ναί, φίλε μου, ἀλλὰ τὸ πρῶγμα διαφέρει μὲ τὴν Καρμέλαν. Ἡ πόλις ἐφρόντισε νὰ τὴν στείλῃ ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τι νοσοκομεῖον τοῦ Παλέρμου, ἀλλ' ἀφ' οἱ ἐκεῖ ἐπείσθησαν, ὅτι εἰς τὴν κόρην ταύτην ἦδεν ἐξοδευθῆ πολλοὶ κόποι καὶ καιροὶ χωρὶς τὴν παραμικρὰν ὠφέλειαν, ἔστειλαν αὐτὴν ὡς ἀθεράπευτον πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα. Ἐκτοτε ἡ ἀτυχὴς κόρη τρέχει ἐδῶ ἄνω καὶ κάτω· τοῦλάχιστον ἔχει τὴν ἐλευθερίαν της, ἀφ' οὗ εἰς οὐδένα προξενεῖ ἐνόχλησίν τινα. Ἐπειτα ἡ ἐξαιρετικῶς μωρὰ ἀγάπη της πρὸς τοὺς στρατιωτικούς εἶνε ἐπὶ τέλους μία ἀδωὰ καὶ ἀκακος μανία.

— Πρὸς τοὺς στρατιωτικούς; Καὶ διὰ τί ἀκριβῶς πρὸς αὐτούς; ἠρώτησε περιέργως ὁ Γαβριέλλος.

— Ἀχ, αὐτὸ εἶνε μία ἱστορία, τὴν ὁποίαν ἕκαστος διηγεῖται ὅπως τοῦ καταβῆ καὶ ἐκ τῆς ὁποίας δυσκόλως δύναται νὰ ἐξαγάγῃ τις τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός.

Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐγὼ γνωρίζω τὸ ἕξ. Πρὸ τριῶν περιπτοῦ ἐτῶν τὴν διοίκησιν τοῦ ἐνταῦθα ἀποσπασματος εἶχε νεαρός τις ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ ὀραίου του προσώπου, τῶν ἀσμάτων καὶ τῆς κιδάρας του ὅλους κατεγοῦτευσεν καὶ ὅλων τῶν νεανίδων τὰς καρδίας κατέκτα. Ἡ Καρμέλα, οὕσα τότε, κπῶς καὶ τὴν σήμερον, ἡ ὠριότερα πασῶν, κατέστη ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἐκλεκτή του.

— Καὶ αὐτὴ τὸν ἀντηγάπα; ἠρώτησεν ὁ Γαβριέλλος.

— Ὁ, φυσικά, καὶ αὐτὴ τὸν ἀντηγάπα, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἦτον ὁ ὀραϊότερος ὅλων τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἔπειτα πῶς νὰ μὴ κολακευθῇ μία κῆρη, ὅταν τοιοῦτος τις μεμορφωμένος νέος ἔδωκεν καὶ παίζων τὴν κιδάραν πρὸ τῶν ποδῶν της τὴν λατρεύει; Ἀλλὰ καθὼς συνήθως συμβαίνει εἰς τοιοῦτους ἔρωτας — ἦτο καὶ αὐτὸς φλογερὸς ὡς τὸ βέμμα τῆς λάβας τὸ ἐκ τοῦ κρατῆρος ἐκχέμενον, ἀλλὰ μόνον φλόξ καὶ πῦρ ἦτο, οὐχὶ δὲ τὸ καθαρὸν καὶ διαυγὲς βέμμα, οὗ ἡ πηγὴ μόνον ἐγγυᾶται τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν. Τοιοτοτρόπως δὲ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ἀκόμη οὐδέποτε ἔλλειψεν ὁ εἰς τοιοῦτον ἔρωτα ἰδιάζων τραγικὸς χαρακτήρ· ἔριδες, διαλλαγὴ καὶ πάλιν ἔριδες, καὶ ἑκάστην ἐπαναλαμβάνονμεναι. Ἡ μήτηρ τῆς νέας, ἀπλῆ καὶ ἀσθενὴς γυνὴ, εἶχεν ἀφήσει αὐτὴν ἀνεξάρτητον καὶ οὕτω πᾶσαν στυγμὴν ἡ Καρμέλα ἦτον ἐλευθερά ὡς τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ συνήντα τὸν ἔραστήν της ὁσάκις ἠρέσκετο. Ὅτι τοιοτοτρόπως παρώξυνε τὰς κακὰς γλώσσας, δύνασθε νὰ το φαντασθῆτε, καὶ πολλὰ ἐλέγχον καὶ διεδόθησαν, κατὰ βάθος ὅμως οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ κατ' αὐτῆς κακόν τι, διότι καὶ παρ' ὅλην τὴν περιπαθῆ τρυφερότητα, μετ' ἧς ἦτο προσηλωμένη εἰς τὸν ἀξιωματικόν, οὐδέποτε ἐλησμένῃσεν αὐτήν, αὐστηρῶς ἐτήρει τὴν ἀρετὴν της καὶ ἦτον ἀπροσπέλαστος ὡς Ἑστία. Ἀπίστευτον σὰς φαίνεται τοῦτο; Καὶ ὅμως πολλάκις θὰ παρατηρήσητε εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ τόπου τούτου, ὅτι ὅσον καὶ ἂν ἐλευθέρως κινῶνται ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου, ἐν τούτοις ἔχουσιν ἔμφρον αὐστηρὸν αἶσθημα τῆς ἠθικῆς καὶ ὡς ἂν ἀσυνειδήτως καὶ μετὰ πάσης αὐστηρότητος ἐπιτηροῦσιν τὸ ἱερὸν κτῆμα τοῦ καλοῦ τῶν ἐνὸς ὀνόματος.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ὑπεσχεθῇ εἰς τὴν κόρην νὰ λάβῃ αὐτὴν εἰς γυναῖκα, καὶ τότε ἀκόμη ὅταν τὴν ἐβλέπε τις ἠδύνετο νὰ νομίσῃ, ὅτι ἐπλησίαζε νὰ χάσῃ τὸ λογικόν της ἀπὸ τὴν πολλὴν εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν. Ὅλα, ὡς βλέπετε, εἰς μίαν τοιαύτην φύσιν εἶνε ὑπερβολικά. Οὕτω καὶ ἡ ζηλοτυπία της, διὰ τὴν ὁποίαν παντοῦ ἀνεζητεῖ νὰ εὕρῃ ἀφορμὴν. Αὐτοπότης μάρτυς ἤμην, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἐδῶ, πρὸ τοῦ καφενείου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ φονεύσῃ μίαν ἄλλην κόρην, καὶ ὅμως οὐδεμίαν ἀφορμὴν εἶχεν ἡ Καρμέλα νὰ φέρεται τόσο σκληρῶς πρὸς τὰς ἄλλας.

Τοιαῦτα σκηνὰ συχνότατα συνέβαινον· ἐπὶ τέλους δὲ τὰ κοράσια τοῦ τόπου δὲν ἐτόλμων οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς νὰ ὑψώσωσι πρὸς τὰ παράθυρα τοῦ ἔραστοῦ της, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον εἰς τὸν δρόμον νὰ βλέπωσιν αὐτὸν διαβαίνοντα, ὅπερ βεβαίως ἦδεν εὐχαρίστως τὸ πράξει, διότι ἦτο πολὺ νόστιμος καὶ κομψὸς νέος. Ἡ Καρμέλα εἶχεν ὀφθαλμούς Ἄργου, ἐκεῖ δὲ ὅπου ἀνίχνευε τοιοῦτό τι ἀμέσως ἐπετίθετο μὲ κακοὺς λόγους καὶ πρὸ πάντων μὲ χειρότερα ἔργα.

Μετ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἦλθεν ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἡμέρα, κατ' ἣν ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσῃ τὸ ἀπόσπασμα καὶ ν' ἀντικατασταθῇ δι' ἄλλου. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπεβιβάσθη εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ἀφ' οὗ ἔδωκε τὰς ἱερωτάτας υποσχέσεις ὅτι ἦδεν ἐπανελθεῖ μετ' ὀλίγους μῆνας, διὰ νὰ συζευθῇ τὴν Καρμέλαν. Ἀνεχώρησε — συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ θερμοῦ της ἔρωτος, τῆς σταθερᾶς αὐτῆς πεποιθήσεως εἰς τὴν πίστιν του καὶ — ἔκτοτε οὐδεὶς τὸν ἐπανείδε. Τὸ ἀτυχὲς πλάσμα ἠσθένευσεν βαρέως. Ἰσως κατενίκα τὴν θλίψιν της διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἔραστοῦ, ἔαν βραδέως καὶ κατ' ὀλίγον ἀπέδνησκεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐπανόδου του, ἰδὼν αὐτὴ ξαυθε, Κύριος οἶδε πόθεν,

ὅτι ὁ ἀπιστος ἐνυμφεῖθ μίαν ἄλλην καὶ τοῦτο ἤρκεσεν εἰς τὴν καταστροφὴν της. Τὸ βράπσιμα ἦτο πολὺ ἰσχυρόν, ἀπροσδόκητον, ὥστε ἡ ἀβρὰ φύσις της δὲν ἠδυνήθη νὰ το ὑποφέρῃ. Ἐκτοτε εἶνε ὅπως τὴν βλέπετε· αὕτη εἶνε ὅλη της ἡ ἱστορία.

— Καὶ ὕστερα; ἠρώτησεν ὁ Γαβριέλλος, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ ἱατρός.

— Αἶ, ὕστερα ἐστάλη εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦ Παλέρμου, καὶ ἐν ἔτος σχεδὸν τώρα παρήλθεν ἀφ' οὗ τὴν ἔστειλαν ὀπίσω ὡς ἀνάγιτον.

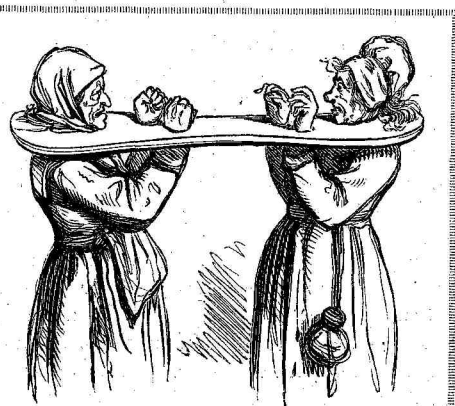
— Καὶ ἡ οἰκογένειά της; οἱ φίλοι της; Ἀνὴρ ὑπάρχει λοιπὸν κἀνείς, ὅπως προστατεύῃ τὴν ταλαίπωρον;

— Ὁ διδάτωρ-ἔσεισε τοὺς ὤμους.

— Θεέ μου, εἶπε, οἰκογένεια; φίλοι; Ὁ πατὴρ της ἀπέθανεν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἡ μήτηρ μόλις κερδαίνει τὸν ἐπιούσιον ἄρτον της. Ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς δὲν ἔχει. Φίλους; Αἶ, εἰς τὰς ἀρχάς, ὅτε ἡ θλιβερά τύχη της ἐκί-

νησε τὴν γενικὴν συμπαθεῖαν, ἡ μήτηρ της ἐλάμβανεν ὑποστήριξιν τινα παρὰ τῶν εὐπόρων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου, ἀλλ', ὅπως συμβαίνει συνήθως, αὕτη διεκόπη, ἅμα εἶδον οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἡ κόρη ἐλάχιστον καιρὸν μένει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός της. Σπανιώτατα, τὴν νύκτα μόνον ἡ τὸ γεῦμα πηγαίνει εἰς τὴν οἰκίαν. Νομίζει τις ὅτι ἔχασε πᾶσαν αἰσθησιν διὰ τακτικὸν καὶ ὁμαλὸν βίον, ὅσα νέα ἐνδύματα ἡ μήτηρ της μετὰ πολλοῦ κόπου προμηθεύεται καὶ δι' αὐτῶν κατορθώνει νὰ τὴν ἐνδύει, συγχάμις ἐντὸς μιᾶς ὥρας κατασχίζει εἰς μυρία τεμάχια, ἔαν δέ ποτε ὑπομείνῃ νὰ κτενισθῇ καὶ διαταχθῇ ἡ ὀραία κόμη της, ἀμέσως κατόπιν λύει τὰς πλεξίδας καὶ τίλλει τοὺς ὄλους βοστρύχους μανιωδῶς, ὥστε φρικτὰς τὴν ἀκουσίως εἰς τὴν θάνα ταύτην. Τὴν ἡμέραν περιπλανᾶται εἰς τὰ μᾶλλον ἔρημα μέρη τῶν ὁρέων, γελᾷ, χειρονομεῖ ἢ κἀνῆται σωπηλῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, παίζει μὲ τοὺς λίθους, οἱ ὁποῖοι κεῖνται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐν τῇ μεταξὺ ἀνεπίξει ἀκίνητος τὸν μακρὸν δρίζοντα, ἕως ὅτου τὴν καταλάβῃ ὁ ὕπνος καὶ ἐπ' ὀλίγον θέσῃ εἰς τὰ δεσμά του τὴν ἀνήσυχον πνεῦμα. Οὕτω πολλάκις εὐρίσκουσιν αὐτὴν καραβινοφόροι καὶ κυνηγοὶ εἰς τὰ βάθη τῶν ὁρέων καὶ εἰς τόπους, τοὺς ὁποῖους σπανίως ἐπάτησεν ὁ ποὺς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν τούτοις πάντοτε μετ' ἀκριβείας παρουσιάζεται, ὁσάκις ἡ σάλπιγξ προσκαλῇ τοὺς στρατιώτας εἰς τὰ γυμνάσια. Κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρά της μακρὰν βάρβαν, ἐκτελεῖ ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ στρατιώτου χωρὶς οὐδὲ τὴν παραμικρὰν νὰ αἰσθάνηται κόπῳ. Ἐνίοτε δέ, ὅταν πολὺ παραταθῇ ἡ ἐργασία, πλησιάζει τὸν ἀξιωματικόν, ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς του παντοειδῆς ἐρωτικὰς λέξεις, καὶ τότε μόνον τὸν ἐγκαταλείπει, ὅταν οἱ στρατιῶται ἐπανακάμπτωσιν εἰς τὸν στρατὸν. Δὲν ὑπάρχει σπαρτακτικώτερα σκηνή, παρὰ ὅταν τὴν βλέπῃ τις ἀνοηταίνουσιν εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ἀγυιοπαίδων, ἅπανα πάντοτε τὴν περικυκλοῦσιν ἀλαλάζοντα. Καὶ ἐδῶ περιπατεῖ καὶ γυμνάζεται ὡς ὁ καλλίτερος νεοσύλλεκτος, ἀπομιμνεῖται δὲ ὅτε μὲν τὸ βάδισμα καὶ τὴν ὁμιλίαν τοῦ δημάρχου, ὅτε καταβιβάζουσα τοὺς



ΤΙΜΩΡΙΑ ΕΡΙΣΤΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

οφθαλμούς της παριστάνει τὰ κινήματα τῶν εὐγενῶν κυριῶν τῆς πόλεως μας, ὅταν αὐταὶ τὴν κυριακὴν ἐπιμελῶς καλλωπισμέναις πηγαινῶσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Οὐδεὶς προσέχει πλέον εἰς τὰς ἀνοησίας της ταύτας· τὰ παῖδιά μόνον, ὡς καὶ προηγουμένως εἶπον, εἶνε οἱ θεαταὶ της, καὶ αὐτὴ τόσον εὐχαριστεῖται βλέπουσα τὴν ἐκπληξὴν τοῦ μικροῦ τούτου δημοσίου, ὥστε ἡμέραν τινὰ λαβοῦσα εἰς τοὺς βραχίονάς της μελανόφθαλμόν τινα παῖδα, τὸν ἐπινξε σχεδὸν διὰ τῶν φιλημάτων της καὶ δὲν τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον, ἕως ὅτου ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἀκούσασα τὰς κραυγὰς του, ἔδραμε καὶ ἔσωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀκουσίας αἰχμαλωσίας.

Ἄλλοτε ἤρχετο συχνότερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐφαίνετο δὲ ὥσανει ὁ ἱερὸς οὗτος τόπος ἐξήσκει ἐπ' αὐτῆς κατευναστικὴν τινα ἐνέργειαν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινα χρόνον. Δυστυχῶς ὅμως αἱ ἐνοχλήσεις, ἃς ἡ παρουσία της παρεῖχεν εἰς τοὺς εὐλαβεῖς, ἐγίνοντο καθ' ἑκάστην συχνότεραι, καὶ οὕτως ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινὴ ὁ κανδηλάπτης διὰ τῆς βίας νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ. Ἐκτοτε οὐδέποτε πλέον ἔθηκε τὸν πόδα της εἰς τὴν ἐκκλησίαν!

Ἀχ, καὶ τὰ τραγούδια της! Ποῦ εἶνε πλέον ἐκεῖνη ἡ ὥραία καὶ ἠχηρὰ φωνή, δι' ἧς ἔμελλε τὰ ὠραιότερα ἄσματα τῆς Ἰταλίας; Ἐξηφανίσθη, ἀπεσβέσθη καθὼς ἔπαυσαν πλέον ν' ἀκούωνται καὶ αἱ λέξεις ἐκεῖναι, δι' ὧν μόνη της ἐσηματικῶς ἐπιτυχεστάτους στίχους. Ὅτι, ἤδη κατ' ἰδίαν ὑποτονθοῦρζει, δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ μονότονοι τινες καὶ ἀσύνθετοι μελωδία, αἵτινες οὐδένα τόνον ἐμπεριέχουσιν ἀναμνηστικόν ἐκεῖνο, ὅπερ ἄλλοτε ἐξήρχετο τὸν χειλέων της. Ὅπως δὴ ποτε πολλάκις δὴ τὴν ἀκούσσετε, διότι ἡ ταλαίπωρος ἐπὶ ὥρας καὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους καθήκται ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος τῆς κατοικίας σας. Ἀπὸ τὴν θέσιν της ταύτην οὐδεὶς ἔδυνάθη, οὔτε δύναται νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ οὔτε διὰ τῆς πειθοῦς οὔτε διὰ τῆς βίας· ἐκεῖ τραῶγει τὸ λιτὸν γεῦμα καὶ δεῖνόν της, συνιστάμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μόνον ἐξ ὀλίγων ἰνδικῶν σύκων· ἐκεῖ καθημένη καλύπτει τὸ πρόσωπόν της, ὁσάκις, ὅπερ σπανιώτατα συμβαίνει, τὴν εὐθυμίαν της διαδεχθῇ βαθεῖα μελαγχολία, καθ' ἣν οὐδὲν πλέον ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου τὴν ἐνδιαφέρει. Ἡ κατάστασις ὅμως αὕτη, ὡς προεῖπον, σπανίως ἐπέρχεται, διότι πάντοτε σχεδὸν τὴν βλέπομεν εὐθυμον καὶ ἑτοιμον εἰς πᾶσαν ἀστείότητα.

Τώρα ὅμως δὴ σὺς διηγηθῶ μὲ ὀλίγα λόγια καὶ τὸ μεγαλύτερον καὶ θλιβερώτατον αἰνίγμα τοῦ καταστραφέντος τούτου πλάσματος, ὅπερ ὁσάκις τὸ βλέπω μοῦ σπαράσσει τὴν καρδίαν, τοῦτο δὲ εἶνε ἡ τυφλὴ ἀφωσίωσις καὶ ἀγάπη τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν στρατιωτικὸν βίον. Μὴ νομίστῃς δὲ ὅτι συναναστρέφεται μὲ τοὺς κοινούς στρατιωτάς· ὁ Θεὸς φυλάξῃ! Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἤθελε τολμήσῃ πάρα πολὺ νὰ τὴν πλησιάσῃ, διότι ἤκουσα νὰ λέγουν, ὅτι ὅτε ποτὲ ἠθέλησέ τις μόνον νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἄκρον τοῦ φορέματός της, αὐτὴ ἀγρίως ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ καὶ ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς, ἕως οὗ ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ τοῦ προσώπου του τὰ ἴχνη τῶν ὀνύχων της· ἀντὶ τούτου ὅμως τόσον φανερῶς ἐκδήλωτ' τὴν εὐνοίαν της πρὸς τὸν ἐκάντοτε ἀρχηγὸν τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος, ὥστε ἀπορεῖ τις πῶς νὰ συνδυάσῃ αὐτὴν μὲ τὴν ὡς πρὸς τᾶλλα διαγωγὴν της. Ὡς φαίνεται ὅλα της τὰ αἰσθητά καὶ διανοήματα συνεκεντρώθησαν εἰς τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος εἶνε ὁ ἐραστής της, ἀδιάφορον ἂν οὗτος τύχῃ νὰ ᾖ νέος ἢ γέρον, εὐεθὴς ἢ ἀσχημὸς, ἢ ἂν φέρεται πρὸς αὐτὴν εὐμενῶς ἢ δυσμενῶς. Ὁμοίως οὐδέμιαν τῇ ἐμποιεῖ ἀσθησὴν ἢ ἀναχώρησιν καὶ ἀντικατάστασις τοῦ ἀποσπάσματος καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ· πάντοτε βέβαια ἴσται καὶ αὕτη παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ ἀποχαιρετᾷ διὰ τοῦ μανδηλίου της τοὺς ἀποπλέοντας, ἅμα ὡς ὅμως ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηρὰν ὁ νέος ἀξιωματικὸς, νὰ σου καὶ αὕτη ἀμέσως εὐρίσκειται εἰς τὸ πλευρόν του ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς του διάφορα θωπευτικὰ ὀνόματα καὶ παντοίας ἐρωτικὰς λέξεις. Τινὲς ἐκ τῶν νεωτέρων στρατιωτικῶν ἠθέλησαν ἀνοήτως νὰ συνάψωσι μετ' αὐτῆς ἐρωτικὰς σχέσεις, ἐπειδὴ εἰς τόσον ὠραῖον πλάσμα ἡ ἔλλειψις τοῦ λογικοῦ δὲν εἶνε τόσον σπουδαῖον ἐλάττωμα, ἀλλὰ κακὰ τὴν ἀπέρασιν οἱ κύριοι οὔτοι. Ἀπαράμιλλος ἦτον ἡ χάρις μετ' ἧς ἐγέλα ἀκούουσα τοὺς διαφύρους αὐτῶν κολακευτικούς λόγους, ἐσταύρωνε δὲ καὶ τὰς χεῖράς της ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς ἂν τρόπον τινά, ἐν ᾧ δὲν ἐνόει ἀκριβῶς τὴν ἐννοίαν τῶν γλυκέων λόγων, ὥφειλεν ἐν τούτοις νὰ προφυλαχθῇ ἀπ' αὐτῶν, ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὰ παῖδιά, μὲ τὰ ὁποῖα θέλει νὰ κάμῃ τις ἀστείωτῆτά τινα, τὴν ὁποίαν φοβούταν· χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζωσι, καὶ ἐν τούτοις γελῶσι δι' αὐτὴν ἐκ τῶν προτέρων, διὰ νὰ μὴς κάμωσι νὰ πιστεῦσωμεν, ὅτι τάχα γνωρίζουσι περὶ τίνος πρόκειται. Εἰς τοιαύτας στιγμὰς πράγματι ἀμφιβάλλει τις, ὅτι ἡ Καρμέλα στερεῖται τοῦ λογικοῦ της, διότι τόσον εἶνε ὠραία καὶ τόσον ἀκαταμάχητος μαγεία τὴν περιβάλλει. Ἐτι περισσότερον ὅμως σπαράσσει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἀμέσως κατὰ τὴν τὴν βλέπῃ μεταπίπτουσιν εἰς τὰς ἀνοησίας της. Τὸν ἄπιστον ἐραστὴν της φαίνεται ὅτι παντελῶς ἐλησμόνησε, διότι ἂν καὶ πολλάκις ἐδοκίμασαν παντοιοτρόπως νὰ ἀνακαλέσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν μνήμην της, ἐν τούτοις πᾶσαι αἱ ἀπέπειραι

αὐταὶ ἔμειναν ἄνευ ἀποτελέσματος. Τὸ κακὸν εἶνε βαθέως ἐρριζωμένον. Κύριος οἶδε, ἂν ποτε δὴ ἐπέλθῃ θεραπεία αὐτοῦ.

Τοιαύτη ἦτον ἡ ἀφήγησις τοῦ διδασκτορος. Ὁ Γαβριέλλος ἐξ ὅσων ἤκουσεν ἡσθάνθη ἐαυτὸν βαδύτατα καὶ παραδόξως συγκεκινημένον, ἐπανειλημμένως δὲ ἔλεγε πλήρης οἴκτου: — Τί δυστυχία! Πῶς νὰ ἐπέλθῃ θεραπεία! Τόσον ἀξιάραστον πλάσμα καὶ νὰ ᾖ οὕτω κατεστραμμένον ὑπὸ τῆς σκληρᾶς εἰμαρμένης! — Καὶ μὲ ὅλην τὴν τρέλλαν της νὰ ἔχῃ τόσον εὐγενῆ καὶ ἀγνὸν χαρακτήρα! προσέθηκεν ὁ διδάκτωρ. Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἠνοίχθη ἡ θύρα τοῦ καφενείου καὶ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐφάνη στρατιώτης, ὅστις προσεκάλεσε τὸν ἱατρὸν εἰς τινος ἀσθενοῦς. Ὁ διδάκτωρ ἠγέρθη ἐσπευσμένως, ἐσφινξεν ἀποχαιρετῶν τὴν χεῖρα τοῦ Γαβριέλλου καὶ, συνοδούμενος ὑπὸ τοῦ στρατιώτου, ἐγκατέλιπε τὸ καφενεῖον. Ὁ Γαβριέλλος εἶχεν ἐπίσης ἐγερθῇ τῆς θέσεώς του, ὅπως ἀποχαιρετήσῃ τὸν ἱατρὸν, καὶ τὸ ξίφος του προσέκρουσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἐκάθητο. Ὁ κρῆτος, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀσήμενος, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποσβεσθῇ, ὅτε ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἀντήχησε μεγάλη φωνή: — „Ἐδῶ εἶνε, Ἐδῶ εἶνε, τὸ ἤκουσα! δὴ πῶς ἔς αὐτόν!

Ἡ θύρα ἠνοίχθη πάλιν ταχέως καὶ ἡ Καρμέλα ἀνεφάνη, προσελκυσθεῖσα βεβαίως ὑπὸ τοῦ θορύβου, ὃν εἶχε προξενήσει τὸ ξίφος.

Ὁ Γαβριέλλος ἐξιππάσθη ὡρεῖ ὑπὸ κεραυνοῦ πληγῆς.

— Διῶξάτ' εὐν! ἐφώνησε μετὰ σφοδρότητος· μακρὰ, δὲν θέλω νὰ με πλησιάσῃ!

Διαβάται τινὲς παρέλαβον τὴν κόρην μετ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ὁ Γαβριέλλος ἤκουεν αὐτὴν μακρόθεν ἀναφωνοῦσαν: — Θὰ τὸν περιμένω ἔστ' σπῆτι! Naί, τὸν περιμένω ἔστ' σπῆτι, τὸν χρυσὸ μου ἀγαπητικό! ἡσθάνθη δὲ ὅτι ὠχρίασαν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ χεῖλιά του. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν παρακαθημένων θαμνῶν ἐφαίνετο μειδίαμα, εἷς δ' ἐξ αὐτῶν εἶπε πρὸς τὸν γείτονά του.

— Ἐνας τέτοιος ἀξιωματικὸς καὶ νὰ φοβᾶται ἀπὸ ἑνα κορίτσι!

* * *

Ἐν τούτοις ἡ ἐσπέρα εἶχε προχωρήσει καὶ οἱ θαμνῶνες ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον ἐγκατέλιπον τὸ καφενεῖον. Ἐπίσης καὶ ὁ Γαβριέλλος ἐξῆλθεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς ἀγορᾶς, ἀντὶ ὅμως ν' ἀκολουθήσῃ τὴν βραχυτέραν πρὸς τὴν κατοικίαν του ὁδόν, ἔκαιμεν ἐκτεταμένον περίπατον καὶ ἐβράδυνε τὸ βῆμά του, ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ ἰδέα, ὅτι ἔμελλε νὰ συναντήσῃ τὴν παράφρονα κόρην πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του, τῇ ᾗτο σχεδὸν ἀνυπόφορος, συγχρόνως ὅμως αὕτη ἐκίνησε τόσον τὴν συμπάθειάν του, ὥστε μετενόει, διότι πρὸ ὀλίγου τόσον σκληρῶς τὴν εἶχε μεταχειρισθῇ. Προσπάθει νὰ διασχίσῃ τὸ σκότος διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ μόλις, ὅτε ἔφθασεν ὅλος διόλου πλησίον, ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ μορφὴν τινα καθημένην ἐπὶ τῆς κατωτάτης βαθμίδος τῆς κλίμακος καὶ μένουσαν ὅλος ἀκίνητον. Βραδέως ἐπλησίασε καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν διὰ τοῦ ὀνόματος:

— Καρμέλα, τί κάμνεις ἔδῳ;

Αὕτη ἠγέρθη βραδέως, ἔθηκεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Γαβριέλλου, ἔφερε τὸ πρόσωπόν της πλησιέστατα εἰς τὸ ἰδικόν του καὶ ἀπεκρίθη: — „Σ' ἐπερίμενα καὶ ἐκεῖ ἀπεκοιμήθην“.

— Μ' ἐπερίμενες; Καὶ διὰ τί; ἠρώτησεν οὗτος καὶ ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰς χεῖράς της εἰς τὰς ἰδικὰς του, ἀλλὰ αὕτη ἐν τῷ μεταξὺ τὰς κατεβίβασεν ἀπὸ τῶν ὤμων του καὶ περιέπτυνε δι' αὐτῶν τὸν βραχίονά του. Ἐπειτα εἶπεν ἡσύχως.

— Διότι θέλω νὰ μείνω κοντὰ σου!

— Τρέλλα λοιπὸν εἶνε τοῦτο; ἠρώτησεν ἑαυτὸν ὁ Γαβριέλλος· ὁμιλεῖ τόσον λογικῶς καὶ εὐκρινῶς, ὅσον καὶ πᾶς ἔχων ὑγιεῖς τὰς φρένας του.

Ἦναφεν ἐν πυρετῶν ἐκ κηροῦ καὶ παρετήρησεν εἰς τὸ ὥχρον του φῶς τοὺς χαρακτῆρας τῆς Καρμέλας. Ὅπόσον ἦτο θελκτικὴ τὴν στιγμὴν ταύτην! Ἡ ἀγρία εὐκρινσία τῶν χαρακτῆρων της, ἥτις πολλάκις παρεμόρφου τὸ ὠραῖόν της πρόσωπον, ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ὕπνου καὶ ἀντικατεστάθη ὑπὸ γλυκέος, μελαγχολικοῦ μειδιάματος, ὅπερ τῇ ἀπέδιδεν ἀπερίγραπτον χάριν καὶ ἔτρωσε τὴν καρδίαν τοῦ Γαβριέλλου. Τὸ βλέφαρον της ἦσαν ἡμικλειστά· εἶχε κατευνασθῇ τὸ ζῶηρόν πυρ τῶν μελανῶν οφθαλμῶν της, οὕτω δὲ παρεῖχεν εἰκόνα παιδίου κατὰ τοῦ ὕπνου παλαιόντος, ἀλλ' οὐδὲν ἴχνος τῆς φοβερᾶς νόσου ἡδυνάτο τις ἐπ' αὐτῆς νὰ παρατηρήσῃ.

Αἶφνης ἀνετριχίλασεν· ἡ λάμψις τοῦ φωτὸς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Γαβριέλλου καὶ εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην θέαν ἐφάνη ὡς ἂν νὰ ὑπέστρεψεν ὁ κακὸς δαίμων μετὰ διτλῆς δυνάμεως, ἵνα καταλάβῃ τὴν ἀτυχὴ καὶ μαύρην ψυχὴν τῆς κόρης. Βιαίως ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Γαβριέλλου, ὅστις ὀπισθοχώρησε καὶ ἔδραξε τὴν χεῖρά της. Τότε αἶφνης ἡσθάνθη τὴν θερμὴν πίεσιν τῶν χειλέων της ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του καὶ συγχρόνως δὲν πόνον, — τῷ εἶχε δῆξει τὴν χεῖρα.

Διεξέφυγε τὸν χειρὸν της, εἰσώρμησεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκλείσεν

όπισω του την θύραν. Δις ἡ τρίς ηκουσε την Καρμέλαν αναφωνοῦσαν το ὄνομά του, εἴτα ἐπῆλθεν ἐντελής σιγή. Εἶχε καταλάβει ἴσως πάλιν τὴν ἐπὶ τῆς κλῖμακος θέσιν τῆς καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ἦναψε τὸ φῶς, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν δωμάτιόν του, καὶ παρατήρησε τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς χειρὸς του. Ἐπ' αὐτῆς ἦσαν καθαρῶς ἀποτετυπωμένοι μικροὶ καὶ ὀξεῖς ὀδόντες, περίεξ δὲ τῆς θέσεως ἐκείνης ἡσθάνετο ἀκόμη τὴν πίεσιν τῶν σφριγώντων χειλέων τῆς, ἥτις ὡς καίουσα λάβα εἰσώδησεν εἰς τὰς φλέβας του πύρινον ρεύμα.

— Ἴδου τρέλλα καὶ με μέθοδο μάλιστα, εἶπε κατ' ἰδίαν αὐτὰ λοιπον εἶνε τὰ ὅπλα γυναικός, ἥτις ἐξ ἔρωτος ἔχασε τὸ λογικόν της;

Δὲν εἴξευρεν ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ ὀργισθῇ δι' ὅλην ταύτην τὴν ὑπόθεσιν· ἦναψε λοιπὸν τὸ σιγάρον του καὶ ἤρχισε, περιφερόμενος ἐν τῇ δωματίῳ του, ν' ἀπαγγέλλῃ τὰς διατάξεις τῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἐπομέ-

νην ἡμέραν. Ἄλλ' αἱ σκέψεις του ἀπεμακρύνοντο καὶ δὲν προσηλθόντο εἰς τὴν ξηρὰν μονοτονίαν τοῦ καθήκοντος. Μετ' ἀγανακτήσεως ἔλαβεν ἐν βιβλίον, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος καθίσματος καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ· ἀλλ' εἶνέ ποτε δυνατόν τὰς ἰδέας, αἵτινες θέλουσι ν' ἀποπληνηθῶσι, νὰ συγκρατήσῃ γραπτὸς λόγος; Ὁ Γαβριέλλος ἔστρεψε τὴν μίαν σελίδα κατόπιν τῆς ἄλλης, ἀδιακόπως ὅμως ἔβλεπε πρὸ ἑαυτοῦ τὸ πρόσωπον τῆς Καρμέλας, ὅπως αὕτη εἰς τὴν λάμπιν τοῦ μικροῦ φωτὸς τῷ εἶχε προσμεϊδιάσει καὶ δὲν ἠδύνατο οὐδὲ λέξιν νὰ ἐνοήσῃ ἐκ τῶν ἀναγινωσκομένων.

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ κατακλιθῇ. Πρὶν ἢ ἀποσβέσῃ τὸ φῶς, ἐπλησίασεν ἅπαξ ἐτι εἰς τὸ παράθυρον, — ἀλλ' ἐπέπληξε μόνον τὸν ἑαυτὸν του, ἀνεζήτησε τὴν κλίνην του καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη βαθέως.

(ἔπεται συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.



σως αδημονεῖς βλέπουσα ἐκ συστήματος βραχυνομένης ὁσμῆραι τὰς ἀπὸ μέρους μου πολιτικὰς εἰδήσεις, ὧν τὴν χρησιμότητα δὲν δύναμαι ἐπὶ τέλους νὰ ἐννοήσω, καὶ διὰ τὸ πείσμά σου ἐντέλῳς θὰ καταργήσω. Μὴ ἐξάπτῃσαι διὰ τοῦτο, διότι ἐν Ἀγγλίᾳ ἤρχισαν νὰ σκέπτονται καὶ νὰ σχεδιάζωσι τὴν ἀνανέωσιν μεσαιωνικῶν τιμῶν βασάνων — καὶ τούτων ἀπεικόνισμα εἰδεχθὲς βλέπεις ἐν τῇ 221. σελίδι — κατ' ἐκείνων τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ φύλου μας, ὅσαι φαίνονται ἔχουσαι ἀμερικανικὰς ὁρέξεις διὰ τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα καὶ τὰς πολιτικὰς ἐριδας, ἀνδ' ὧν εὐαρεστήθητι νὰ προτιμήσῃς τὴν εἰρηνικὴν ἀνάγκωσιν τῶν κατωτέρω.

Ὁ νέος πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, λόρδος Σαλισβουρῆ εἶνε εἰς τῶν πλουσιωτάτων εὐπατριδῶν τῆς Μ. Βρετανίας. Τὰ εἰσοδήματά του ἀνέρχονται εἰς 250,000 λίρας στερλίνας ἐτησίως. Μαρκήσιος ἐγένετο κατὰ τύχην, διότι αὐτὸς ἦτο νεώτερος υἱὸς καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐδιχονόει πρὸς τὸν πατέρα του, μεθ' οὗ μάλιστα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου εἶχε περιπλανῆ εἰς δίκην. Αἰτία αὐτῆς ἦτον ἡ ἐξῆς. Ἐν τῇ οἰκογενειακῇ κληρονομίᾳ εἶχε ληφθῇ πρόνοια διὰ τὸν δευτερότοκον υἱόν, ὁ δὲ νῦν μαρκήσιος ἀπῆλθε, πιστεύων ὅτι αὐτὸς ἦτο δευτερότοκος, παρὰ τοῦ πατρὸς τὰ ἀνήκοντα αὐτῷ δίκαια, τὸ ὅποια ὅμως οὗτος τῷ ἡνεῖτο καὶ οὕτως ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὰ δικαστήρια. Διαρκούσης τῆς διαδικασίας ὁ πατὴρ ἀπέδειξε, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἦτο δευτερότοκος υἱὸς του, ἐπειδὴ ὁ πραγματικῶς τοιοῦτος εἶχε γεννηθῇ νεκρός. Φυσικῶς ὁ πατὴρ ἐκέρδησε τὴν δίκην. Πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του (1868) ὁ λόρδος Σαλισβουρῆ εὐρίσκετο εἰς οικονομικῶς λίαν δυσχερῆ θέσιν καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάζετο νὰ γράφῃ διατριβάς εἰς περιοδικὰ καὶ κύρια ἀρθρα εἰς πολιτικὰς ἐφημερίδας διὰ νὰ κερδαίνῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Περὶ τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ Βατικανοῦ ἔγραψεν ἐσχάτως ἰταλικὴ τις ἐφημερίς τὰ ἀκόλουθα. Ἐν τῷ λεγομένῳ Ὀπλοστασίῳ τῆς ὡραίας Θέας εὐρίσκονται περὶ τὰ 120 τηλεβόλα καὶ 6,200 βόμβαι. Τὸ παπικὸν τοῦτο ὀπλοστάσιον εἶνε ἐμπειστευμένον εἰς 12 πυροβολιστάς, ἅπαντας συναξιούχους τοῦ πρώην παπικοῦ στρατοῦ. Ἐκαστος ἐκ τῶν ἀπομάχων τούτων λαμβάνει κατ' ἐκάστην ὥς ἐπιμίσθιον 1 φράγκον καὶ 25%, ἡ μόνη δ' ὑπηρεσία αὐτῶν εἶνε εἰς τὸ τέλος ἐκάστου δευτέρου μηνὸς νὰ φέρωσι τὰ τηλεβόλα εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ νὰ ἐκδένωσιν αὐτὰ εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκεται καὶ νέα τις τηλεβολοστοιχία, ἄριστα διατηρουμένη καὶ συνισταμένη ἀπὸ 6 τηλεβόλα, δῶρον τοῦ πρίγκηπος Λαροσεφουκῶ. — Τώρα εἶνε ζήτημα, ἂν ᾖ ἐπιτετραμμένον εἰς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς ὀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἀτομικὴν αὐτοῦ ὑπεράσπισιν καὶ φυλακὴν νὰ ἔχῃ 122 τηλεβόλα καὶ 6,200 βόμβας.

Ἡ πρίγκηπισσα τῆς Οὐαλλίας ἔχασε σχεδὸν κατ' ὁλοκληρίαν τὴν ἀκοήν της. Ἐν τούτοις προσπαθοῦσι παντὶ τρόπῳ οἱ περὶ αὐτὴν νὰ μὴ δώσωσι ποτὲ ἀφορμὴν, ὅπως αἰσθανθῇ τὸ πάθος τοῦτο. Ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἡ συνδιάλεξις γίνεται μεγαλοφώνως, ὥστε πᾶσαν λέξιν ἀκόπως ν' ἀκούῃ, ὅσῳις δὲ δίδεται ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς μουσικῇ συναυλία, οἱ μουσικοὶ ὀφείλουσιν ὅσον τὸ δυνατόν ὑψηλότερον νὰ κρούωσι τὰ μουσικὰ των ὄργανα. Ἡ βασίλισσα Βικτωρία, ἥτις λατρεύει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν νύμφην

τῆς ὡς τὸ αγαθὸν πνεῦμα τοῦ υἱοῦ τῆς, σπανιότατα προσέρχεται εἰς τὰς συναναστροφὰς αὐτῆς, διότι οἱ ἱατροὶ τῇ ἀπηγόρευσαν τὰς θορυβώδεις ὁμιλίας ὡς βλαβερὰς εἰς τὴν ὑγίειαν τῆς. Ἡ μεγάλη δυσμένεια τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας ἐναντίον τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του, τοῦ πρίγκηπος τῆς Βατεμβέργης, προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἡμέραν τινα ὁ πρίγκηψ μετ' ὅλην τὴν ἀφελείαν ἠθέλησε νὰ συστήσῃ τῇ πρίγκηπισσῃ γερμανὸν τινα ἱατρόν, δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ τὸ πάθος τῆς. . . .

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τὸ κυριώτερον συρμικὸν ἀντικείμενον, εἰς ὃ ἅπασαν τὴν προσοχὴν των στρέφουσιν αἱ γυναῖκες, εἶνε οἱ διάφοροι πῖλοι,



οὓς πρέπει νὰ φορέσωσι κατὰ τὴν ἐν τοῖς λουτροῖς διαμονὴν των ἢ κατὰ τὰς διαφόρους ἄλλας ἐξοχικὰς ἐκδρομάς. Οἱ σημερινοὶ θερινοὶ πῖλοι εἶνε ἐν γένει πολὺ κομποπρεπέστεροι παρὰ τοὺς τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, διότι συνίστανται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ ψιδαίου, ἢ μουσελίνης, ἢ τρι-